

Estonia külvas kultuuriseemneid Sädelev Silva vallutas publiku meeled

Nagu paljud muusikalised suurteosed ni-mega ooper, operett ja ballett, on ka Imre Kálmáni "Silva" särav muinasjutt. Saarla-sed said sest muinasloost osa neljapäeval.

Ene Kallas

ene@meiema.ee

Spordihoone oli pilgeni täis. Nii õhtul kui päeval. Ise käisin päevasel etendusel, kuigi veidi kahju, et omakandimeest And-res Kösterit Edwin Ronaldi osas ei näinud. Aga operett oli aus. Lahendatud kabareelikus võtmes, niisiis üsnagi klassi-kaline.

Üks lavastuslik detail hakkas küll silma: kui raamatut ära pandi, siis liikus käsi raama-tuga dekoratsioonide ülemisse ossa raamaturiulile, mitte ei kadunud lava taha. Kui see nähtud, hakkasin vähemalt mina paratamatult selliseid pisiasju otsima. Ei leidnud... Võibolla oligi see ainus vim-ka? Muidugi, ilus oli ka must-lasviuldaja etteaste, kui rääki-da detailidest...

Aga operett ise. Mulle tun-dus, et esimene armastaja ehk Rene Soom polnud ikka

daamilikult käituma. Mui-dugi, kabareelaulja polnud just daam selle sõna otseses mõttes, aga siiski... Ja sellest siis kogu intriig ehk seisuste-vaheline värk.

Hoopis säravam paar koorus välja teise vaatuse ajal – Stasi (Kristina Vähi-Matesen) ja Boni (Urmas Põldma) esituses. Seal oli hoogu, lusti, rõõmu, krutskeid... Ühesõnaga, kõike seda, mida esimestes armas-tajates polnud. Samas, mine tea, võibolla pidigi noorvürst olema isegi intiimsematel het-kedel vaoshoitud. Range kas-vatuse mõju jne. Ja elunautijast Boni lustima, veiderdama, olema kirglik.

Operetis "Silva" on puhast laulu enam-vähem sama palju kui sõnalist osa. Kui ma lau-lude osas olen nagunii alla andnud – sõnade mõistmise

Saal neelas heli.

Õnneks oli rõdu suhteli-selt hõredalt rahvastatud ja nii saingi kolmandat vaatust nautida kohast, kuhu jõudis ka sõnaline tekst. Nii sain ma üsna suurel määral aru, millest olin ilma jäänud. Egas midagi, tuleb uuesti vaadata, kohas, kus heli on veidike parem kui spordisaalis.

Muuseas, saali oli riputatud ka sädelev lühter, mis omakor-da markeeris üsna humoorikalt Estonia kohalolu.

Päevaseks publikuks olid valdavalt vanemad inimesed ja lapsed. Vanuses 7–17? Võib-olla vanemadki. Mis omakorda juhtis mõttele, et kui palju koole õigupoolest Kuressaar-de opereti-väljasõidule tuli? Päris tore alternatiiv tavali-sele koolipäevale – piduriides operetti vaatama! Etendus kestis koos vaheaegadega ligi neli tundi ehk julgelt pool koolipäevast, ja mis seal sala-ta, pärast operetti tundsid nii silmad, kõrvad kui tagumik end veidi väsinuna. Aga sel-lest pole midagi, sest operett ise oli väärt... kultuurilist pingutust. Tegelikult puhast

Nagu paljud muusikalised suurteosed niimega ooper, operett ja ballett, on ka Imre Kálmáni "Silva" särav muinasjutt. Saarlased said sest muinasloost osa neljapäeval.

Ene Kallas

ene@meiemaa.ee

Sporდიhoone oli pilgeni täis. Nii õhtul kui päeval. Ise käisin päevasel etendusel, kuigi veidi kahju, et omakandimeest Andres Kösterit Edwin Ronaldi osas ei näinud. Aga operett oli aus. Lahendatud kabareelikus võtmes, niisiis üsnagi klassikaline.

Üks lavastuslik detail hakkas küll silma: kui raamatut ära pandi, siis liikus käsi raamatuga dekoratsioonide ülemisse ossa raamaturiulile, mitte ei kadunud lava taha. Kui see nähtud, hakkasin vähemalt mina paratamatult selliseid piasiaju otsima. Ei leidnud... Võibolla oligi see ainus vink? Muidugi, ilus oli ka mustlasviuldaja etteaste, kui rääkida detailidest...

Aga operett ise. Mulle tundus, et esimene armastaja ehk Rene Soom polnud ikka nii kirglik, kui tema roll oleks võimaldanud. Jah, oli tundeid, paatost, žeste, aga midagi nappis. Silva osa täitjale Helen Lokutale ma seda otseselt ette ei saa heita, sest daamid pididki tol ajal

daamilikult käituma. Muidugi, kabareelaulja polnud just daam selle sõna otseses mõttes, aga siiski... Ja sellest siis kogu intriig ehk seisustevaheline värk.

Hoopis säravam paar koorus välja teise vaatuse ajal – Stasi (Kristina Vähi-Matesen) ja Boni (Urmas Põldma) esituses. Seal oli hoogu, lusti, rõõmu, krutskeid... Ühesõnaga, kõike seda, mida esimestes armastajates polnud. Samas, mine tea, võibolla pidigi noorvürst olema isegi intiimsematel hetkedel vaoshoitud. Range kasvatus mõju jne. Ja elunautijast Boni lustima, veiderdama, olema kirglik.

Operetis "Silva" on puhast laulu enam-vähem sama palju kui sõnalist osa. Kui ma laulude osas olen nagunii alla andnud – sõnade mõistmise osas, siis kõneldud sõnadest püüdsin küll aru saada. Seda enam, et tekst on tõeliselt hea. Aga esimesed kaks vaatust läksid ses osas liiva, et julgelt neljandik tekstist hajus saali laiali. Kikita kõrvu palju tahad.

Saali neelas heit.

Õnneks oli rõdu suhteliselt hõredalt rahvastatud ja nii saingi kolmandat vaatust nautida kohast, kuhu jõudis ka sõnaline tekst. Nii sain ma üsna suurel määral aru, millest olin ilma jäänud. Egas midagi, tuleb uuesti vaadata, kohas, kus heli on veidike parem kui spordisaalis.

Muuseas, saali oli riputatud ka sädelev lühter, mis omakorda markeeris üsna humoorikalt Estonia kohalolu.

Päevaseks publikuks olid valdavalt vanemad inimesed ja lapsed. Vanuses 7–17? Võibolla vanemadki. Mis omakorda juhtis mõttele, et kui palju koole õigupoolest Kuressaarde opereti-väljasõidule tuli? Päris tore alternatiiv tavali-sele koolipäevale – piduriides operetti vaatama! Etendus kestis koos vaheaegadega ligi neli tundi ehk julgelt pool koolipäevast, ja mis seal salata, pärast operetti tundsid nii silmad, kõrvad kui tagumik end veidi väsinuna. Aga sellest pole midagi, sest operett ise oli väärt... kultuurilist pingutust. Tegelikult puhast meelelahutust.

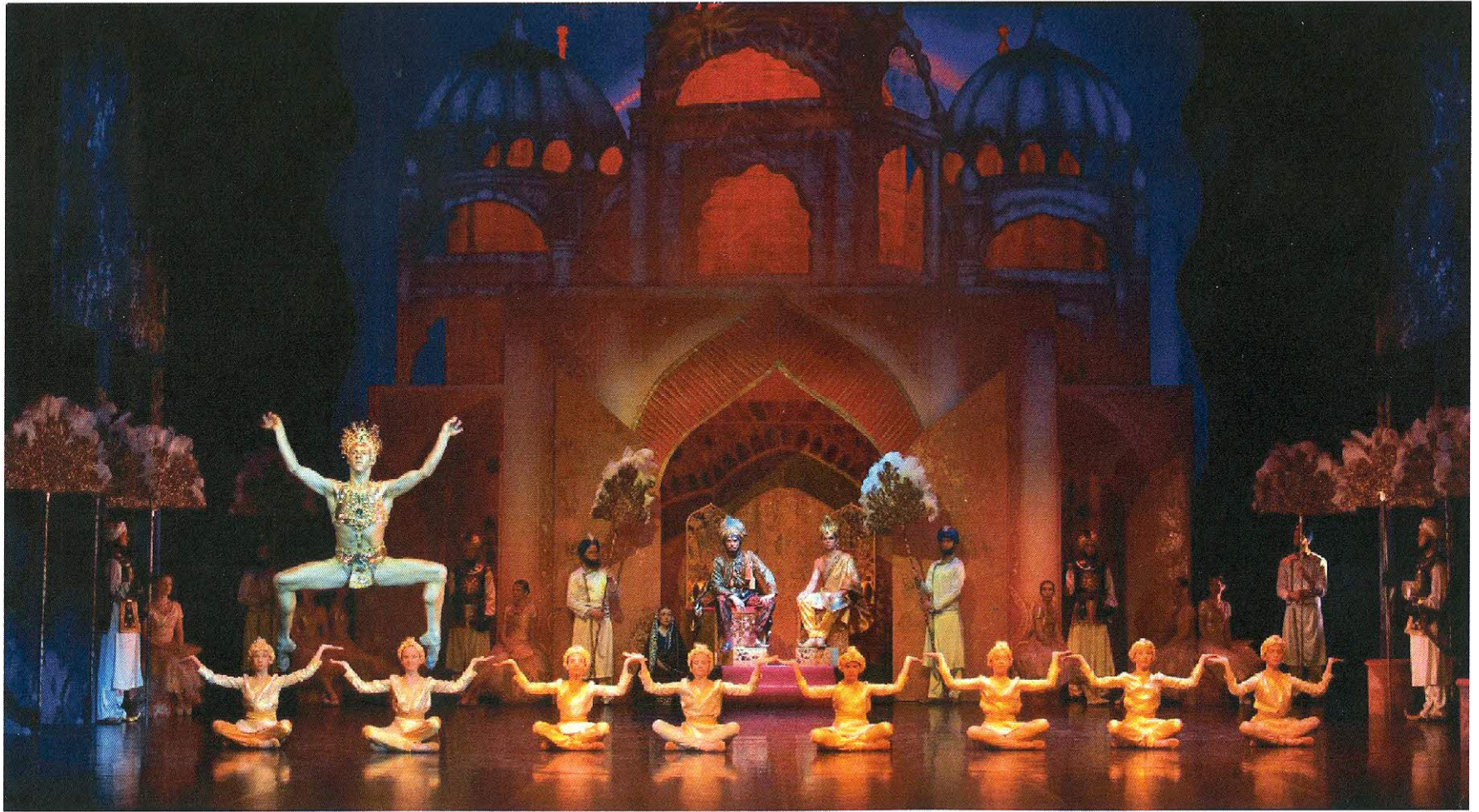
Ja loodetavasti olid seda ka väärt kõik teised Estonia etendused, sest ega iga päev tule suur ooperiteater siia saarele oma kunsti jagama.

MEIE MAA 21.10.14

Helen Lokuta vahetult enne päevast etteastet.

MEHE MAJ 21.10.14

Rahvusoperi Estonia balletietendus "Bajadeer" oli saarlastele hea võimalus näha kõrgel tasemel tantsukunsti oma koduhoovis.